

Opplevelse villmark; meningen med fjellørret og svartkjele.

Av: Per og Bjørn Simonsen

I begynnelsen av juli 2006 blir en drøm virkeliggjort. Den har vært på tankestatiet i en del år, og nå har altså året for gjennomføringen kommet! Det er nå duket for et lengre opphold i villmarka - det lengste vi har vært på til nå! Planen er å gå Norge på langs fra Grense Jakobselv i nord til Lindesnes i sør. Mang en kilosørret skal lures på flue og spinner og mang et kaffebål skal knitre og gi varme og stemning utover seine sommer og vinterkvelder. Samtidig skal noen kilometer tilbakelegges på vår ferd fra nord til sør i landet, men det i seg selv er ikke målet – målet er selvsagt å leve i naturen, i villmarka – og rett og slett nyte livet!

Vi er to brødre, Per som er eldst og Bjørn, litt yngre, som begge har vokst opp med friluftsinteressen som en sentral aktivitet i vår barndom. Friluftsinteressen har vi imidlertid ikke vokst av oss med årene, men den har om mulig blitt enda sterkere. Nå står vi altså overfor kulmineringen av dette i form av en tur gjennom hele Norges villmark. Med oss på turen har vi to grønlandshunder fra Tinkas kennel. Disse hundene vil bære kløv om sommeren og trekke pulk om vinteren, men også kanskje minst like viktig gi oss litt ekstra selskap på turen vår. Godt og vel seks måneders tett samliv kan nok føre til at vi i enkelte perioder, om ikke annet enn for variasjonens skyld, kan trenge noen selskapssyke gode lyttere som alltid er i godt humør, til avveksling fra å konstant ha brodern som mer eller mindre interessert lytter.

Vi er godt vant med hund, men stiller begge med lite erfaring når det gjelder grønlandshund og trekking av pulk. For å bøte litt på dette har vi hatt noen turer til kennelen til Katinka for å prøve oss litt på kjøring med både slede og pulk, men vi må nok innrømme at det er enda et steg og to igjen før vi behersker dette til fulle... Som en konsekvens av dette vil vi legge inn en læringsetappe med ekstra god tid når tiden for pulktrekking kommer - så får vi håpe at hundene viser forståelse og tålmodighet for våre noe manglende erfaring på dette området. En opplevelse blir det nok i hvert fall, både for oss og for bikkjene!

Besøkene på Tinkas Kennel har vært store opplevelser i seg selv og har gitt oss mange gode minner, slik som for eksempel sledekjøring i flotte snødekte granskoger. Det er noe med sledekjøring med hunder som føles veldig riktig og naturlig på tur i villmarka. Hundene er i sitt rette element og gjør det de trives best med; noe som ikke så rent sjelden også gjelder føreren har vi fått inntrykk av.. I tillegg skjer det hele i harmoni med naturen rundt oss på samme måte som for mangfoldige generasjoner før oss. Grønlandshundene har blitt fremavlet over svært lang tid som brukshund og vi har fått inntrykk av at de besitter de riktige egenskapene for en tur som vår. Det vi trenger er nettopp hunder som kan slite jevnt og trutt over lang tid, og med god nok pels og poter til å overleve og klare seg bra gjennom en hard norsk vinter.

En aldri så liten person- eller hundekaraktistikk av våre to følgesvenner kan være verdt å ta med her. Damene først, altså Qoffert: Hun er ei ung og sterk tisper med en iver og glød som kan være god å ha på de tunge regnværs- og vinterdagene. Å trekke, samme om det er slede, pulk, eller en stakkar som går med henne i halsbånd, er en lek – og lek er moro! Bruno, som er en del år eldre er av den erfarne typen. Han har både vært i uvær og på ekspedisjon i Canada før han kom til Norge; noe han kanskje kan sies å bære preg av. Holdningen hans er majestetisk, og han er rolig og kontrollert der Qoffert kanskje er litt vill og ustyrlig. Han er verdens største kosebamse, og lar seg ikke be to ganger om det er muligheter for litt klapping og kos. Sammen utgjør de et kjempeteam, og er utrolig greie å ha med å gjøre – så lenge de

ikke får øye på en stakkars rev eller harepus som type gjengis som potensiell middagsmat i øynene deres. Da er det bare å sette hælene i bakken og lene seg bakover for fortsatt være den som bestemmer hvor en skal gå hen – kanskje lettere sagt enn gjort...

Etter en testtur tidligere i vinter fikk vi bange anelser da Qoffert så å si konstant fra vi kom frem til leirstedet prøvde å fortelle oss hvor mye hun savnet resten av flokken nede hos Katinka. Dette fortsatte hun ivrig med til tross for gjentatte forsøk på å fortelle henne at alt egentlig var bra, og at hun bare kunne slappe av heller – kanskje med litt mindre lyd, ja rett og slett dempe seg littegrann! Da imidlertid den siste testturen med Qoffert og Bruno ble gjennomført mot slutten av mai, gikk det hele mye bedre, og nattesøvnen var 100% uforstyrret! Om det er vårens formildnende virkning på folk og fe som er grunnen til det, gjenstår å se. At vi stort sett hele dagen hadde kjempet oss gjennom rimelig tøft og myrete terreng kan nok ha hatt en beroligende effekt på noen og enhver... Med våren har også et nytt valpekull kommet. Det er nå det tredje æ-kullet, og navneforslag som blant annet Æddabædda og Æsel kan få noen og enhver til å dra litt på smilebåndet. Flotte er de i hvert fall, og det er med litt usikre hender, nesten som når man holder et spedbarn at en av valpene blir løftet opp og beundret en liten stund – før den gjør fra seg på fleece-genseren... Sjarmerende, er de ikke?

I skrivende stund er det en måned igjen før vi legger i vei. Vi kommer til å kjøre nordover med hele stasen siste uka i juni. Da tar vi med oss alt av utstyr, hunder, før, masse gode råd og et godt knippe forventninger og legger i vei mot det som venter oss, som liksom er litt som den største pakken under juletreet, som en bare gleder seg så mye til at en ikke kan sitte i ro en gang; for vår del er denne store og gode pakken godt og vel 6 måneder i den norske villmarka! Mer info: www.opplevelsevillmark.no